ւանդման կտակ արար հեծեծանօք սրտին, լալով աչացն, ակնարկելով բարեկամացն հուպ նստելոց. Ո՛վ բարեկամք իմ, ասէ, ողորմեցարո՛ւք ինձ, ողորմեցարո՛ւք, զի ձեռն Տեառն մխեցաւ յիս: Եւ այսու զհեծութիւն սրտին ընդ ձայնին հիւսէր և ասէր. Ո՛վ փառաւոր որդեակք իմ, զի՞րդ ոչ եղէ արժանի առաքել զԱստուածաշունչ յիշատակն իմ առ Հոգևորտէրն և կարօտ մնացի յաւրհնութենէն: Ո՛վ ցանկալի որդեակք իմ, զի՞րդ ի ցանկալոյն Սուրբ Յակոբայ զրկեցաւ ազգ Հայոց և ոչ մեռայ լսելով խլացեալ ականջ իմ զլուրն բոթալից: Ո՛վ ըղձալիք իմ, զի՞րդ մեկնեցայ յըղձալոյն յեղիազարէ, եւ չկայ մերձ զի մխիթարեսցէ, եւ զի՞րդ ոչ աղիողորմ արձակեմ ողբս մնալն նորա անպատեհ տեղիսն և թափառական շրջիլն. քակտաւ հոգիս մեծ ցաւոյ զիպլին նորա եւ է մարմինս ցաւալից, աչս արտասուալից: Ո՛վ սիրելիք իմ, զգացուցէ՛ք ինձ, ո՞ւր է սիրելին իմ Մարտիրոս հռետորն՝ եղբայրն Եղիազարու: Թէպէտև ի նմանէ զրկեցայ, փոխանակ եղբօրն զկարգս իմ նա կատարեսցէ կանգնեալ ի վերայ գլխոյ իմոյ եւ յանձինս մեղսալից: Ո՛վ յոգնատենչդ իմ Տէր Մարտիրոս, կատարեա՛յ զամենայն կտակս իմ այսպէս. Նախ առ դիրս վարդապետացն արա՛յ զշիրիմս իմ, Նաեւ զգիր յիշատակացն ի վերայ իմ, զի ընթերցեալ այնու յիշեսցեն զհոգս հողացեալ, գոնէ ըստ բանին ողորմութեան՝ գտցէ ողորմութիւն յաւուրն աներեկի յողորմածէն անձն իմ ցաւօք մեղաց ախտալից: Ո՛վ հոգիածին որդեակք իմ, թէպէտ և ոչ ըստ մարմնոյ ընտացայ, գոհութիւն մեծ կամեցողին զայս, տնկեսջի՛ք ի վերայ գլխոյ իմոյ զծառ աճարի(*) ըստ սարասի իմոյ բաստի, թէպէտեւ անպտուղ նմանի, յինքեան

(*) Լուս. oswr qrչէ. օհլամուր: